

El Cap d'Any

Escriure sobre un mateix és perillós, perquè al final no saps si et coneixes o t'inventes i, en tot cas, n'acabes fart

Foto: enki22

31 de desembre de 1996

Supòs que és dia de reflexions i previsions, però estic cansada. Nadal innadalat. Mort en dia de naixement. Es papà diu que havia de ser així, que l'abuelo se n'havia d'anar un dia important. El fred ve avui perquè vol.

Has vist? Fuig d'ella mateixa. Avui s'ha trobat la seva professora preferida i l'ha esbrancada. Diu que ha d'estudiar idiomes i treballar i fer mil coses i que s'ha de moure. Li ha dit que val molt però s'exigeix poc. Que no es pot permetre formar part *del montón*. ?Tu no estàs feta per ser una més?, li deïa, ?has de lluitar?. Na Lluïcia no vol lluitar. Massa records en aquesta casa, en aquesta illa, tants quaderns als calaixos i tant sentiment de culpa.

M'ha dit que no vol escriure més. No sé què té. Riu tota l'estona i ningú no dubta que està de puta mare. Però ara me mira apàtica des del seu racó i ordena: ?Fes-ho tu per mi?. No és que

estigui farta, no és desídia. Hi ha una ombra, com una taca, però no plora. Des que viu a Barcelona, no ha vessat ni una llàgrima. Estic bé, assegura. Tampoc no calla. M'ha explicat la seva vida d'una tirada, els seus problemes, les putades, fent veure que no li importaven, però amb aquell to melodramàtic barat, com si volgués dissimular que està dissimulant, i jo hagués de preocupar-me perquè ella em fa veure que no li preocupa quan en el fons sé que sí.

Un conyàs. Na Lluçia és grisa. És com tothom i ho sap. I cada vegada és més com els altres, igual que els altres en el seu afany de ser diferents. Odia mesclar-se amb una societat que no accepta segurament perquè la mateixa societat està incòmoda formant part d'una societat inacceptable, inacceptable perquè els individus no s'accepten a ells mateixos com a grup.

Em dicta això sense canviar el to de veu, amb el cap clavat a la paret, els ulls potser massa oberts, les mans potser massa tancades. És absurd que ens reconeguim, per què volem que ens reconeguim? Només som algú per a uns quants ninguns, diu. Una ombra, una taca. Que lluny queden la muntanya i el seu eco.

No li dic res, a na Lluçia, però aquesta ànsia l'hem tinguda tots. Tots ens sentim incompresos al ramat i volem la llana d'un altre color, ens la pintam, ens trasquilam. Tots amb les mateixes filosofades perquè així pensam situar-nos per damunt d'aquest món idiota. Si el temps existís, com el perdriem! No podem fer res, tan sols passar. Com una ombra o una taca. Ara s'amaga i riu tota l'estona, insegura, indiferent. És fàcil dir que sí, opinar, sentir-se Lluçia sense ser-ho, perduda en un món d'autòmates on tothom riu per no pensar i al qual ningú no pensa per poder viure.

Na Lluçia perd les mans al fang de la quietud, pastós i fred, que se li fica a les ungles i és motlle dels seus dits. Tasta el seu gust humit i terrós i se'l menja. Fa una pilota i un xurro i dibuixa una cara. Fang de mugrons i saliva. S'aixeca. Vol vomitar, però no vomita.

S'està ofegant. Amb quinze anys va escriure que no avançaria. En té denou i no ha fet ni una passa. Malgrat que ha anat a Barcelona i ha conegut gent nova i situacions fins ara desconegudes. Malgrat que cada cop plora menys quan algú descobreix el seu cos. Malgrat que ha gosat tallar-se el cabells com qui se'ls pinta o es trasquila. És al mateix punt de solitud. No ja incompresa, sinó incapaç d'entendre ningú. Amb la impressió que ho entén tot massa. Llegeix i escriu el mateix que fa quatre anys. Fins i tot té la mateixa lletra. Què passa aquí. Lluçia estàtica, estàtua de marbre plena de cagades de colom.

L'abuelo és mort. Es papà està raro. Jo som distinta i la mateixa. Tants refugis sense refugi. Jo i jo. I ja. L'any va començar amb mal de panxa.

Desembre 2014

Diu Amélie Nothomb que tothom té una ferida, i que un ha de deixar que la ferida ragi per poder escriure. De vegades em deman si la meua ferida no seré jo. Fa devuit anys em preocupava el fet d'escriure el mateix que quan en tenia quinze, i allò que escrivia aleshores ho podria haver escrit ahir. Escriure sobre un mateix és perillós, perquè al final no saps si et coneixes o t'inventes i, en tot cas, n'acabes fart. Fart de reafirmar-te. Un mateix, a la llarga, és sempre insuportable.

?No canviïs mai?, diuen alguns que et consideren autèntica. Però poques coses són tan desesperants com veure que no sabries ser d'una altra manera, que no evolucionés, que fas voltes i més voltes a temes que ja et maregen i a una manera de ser que no és real, sinó literal, que és diferent. ?Vols molt, però t'exigeixes poc?, em va dir la meua professora preferida quan me la vaig trobar pel carrer. I encara arrossec aquell neguit.

La pressió d'haver de ser la persona que et diuen els altres, la impressió que tenen raó quan et diuen que podries donar més de tu, la frustració en comprovar que, per més que facis, no et mou; la contenció, la representació, la consciència. L'adolescència permanent.

La fi d'un any és un bon moment per replantejar-te el passat i fer propòsits per al futur. La mort de l'abuelo, un canvi de ciutat (feia poc més d'un curs que vivia a Barcelona), veure la família d'una altra manera i un cor trencat, tot plegat em descol·locava i em servia de justificant. Però bé, aquells quaderns els vaig escriure precisament per justificar-me. Fins a quin punt no són tots els textos com aquelles notes del metge per excusar que no haguem anat a classe?

Crec que l'únic que aconseguix l'edat és que t'ho prenguis tot amb més calma. Al final, t'acostumes a tu mateixa. Potser mai no seràs la millor, però seràs millor sens dubte. Com l'any que ens espera.

* Quan vaig arribar a Barcelona, ara fa 18 anys, vaig encetar uns quaderns on apuntava les meves impressions sobre el món que descobria: la dificultat per trobar feina, les penúries econòmiques, la mort d'alguns amics, la mort d'altres amb qui no tinguérem temps de ser-ho, la convivència, enamoraments inversemblants, però també la ràbia per la situació política, les ganes de viatjar i fer mil coses, l'angoixa de no poder tenir-ho tot, la impressió inquietant que no hi havia futur. He passat aquí la meitat de la meua vida, torno a ser major d'edat. He emplenat desenes de quaderns, i el present -aquell futur poc clar- ha resultat ser una versió calcada del passat en paper carbó, que sempre embruta. Els qui s'estranyen per la precarització, la crisi i l'actuació dels dirigents, o tenen mala memòria (com corroboren els imputats quan han de declarar), o no han sabut llegir allò que els envoltava. En tot cas, estava escrit.